

Kaz kapitola 6.

[1] Je zlo, které jsem pod sluncem viděl, a je mezi lidmi časté: [2] Někomu Bůh dává bohatství a poklady i slávu, takže nepostrádá pro sebe nic z toho všeho, po čem touží. Bůh však mu nedá možnost toho užívat a má z toho užitek někdo cizí. To je pomíjivost a zlý neduh. [3] Kdyby někdo zplodil synů sto a byl živ mnoho let a bylo sebevíc dnů jeho věku, pokud dobra neužil a nebyl řádně pohřben, pravím, že mrtvý plod je na tom lépe než on. [4] Vešel do pomíjivosti, zapadl v temnotách a temnotou je přikryto jeho jméno; [5] ani slunce nespáčil, nic nepoznal a má klidu víc než onen člověk. [6] A kdyby žil dvakrát tisíc let a dobra neokusil, zdali oba neodejdou do stejného místa? [7] Všechno lidské pachtění je pro ústa, duše ukojena není. [8] A jakou má přednost moudrý před hlupákem? Co má z života utištěný, i kdyby žít uměl? [9] Lepší je, co vidí oči, než za čím se žene duše; i to je pomíjivost a honba za větrem. [10] Cokoli vzniklo, dávno dostalo své jméno. A je známo, že ten, jenž byl nazván Adam (to je Člověk), nemůže se přít s tím, který má převahu nad ním. [11] Čím více slov, tím více pomíjivosti. A jaký užitek má z toho člověk? [12] Kdo může vědět, co je člověku v životě k dobru, v časných dnech jeho pomíjivého žití, jež jako stín mu plynou? Kdo oznámí člověku, co pod sluncem nastane po něm?